

היום השלישי הגדול

של התנועה למען ארץ-ישראל השלמה: "ח"כ אורי אבנרי חגג את נצחוננו הגדול!"

כשקראתי קריאת-ביניים לנאומו של מנהיג חליב-רלים, השר-לשעבר יוסף ספיר, ענה לי: "חברי-הכנסת אבנרי, אתה בעצם השגת מה שרצית, לפחות אל תפגיע לי!"

ואילו מנחם בגין לא החמיץ שום הזדמנות כדי להכניס לפרוטוקול הכנסת כי הקו שלנו הוא שנתקבל על-ידי הממשלה.

היום השלישי שבו נתקבלה תוכנית רוג'רס היה יום גדול לסייעתנו, כשם שחיה יום גדול למדינה כולה. נקדיש את הדו"ה הזה כולו ליום זה — ונדווח על שאר פעולותינו באותו שבוע, בו עלינו שלום כהן ואני שמונה פעמים על דו"כ הנואמים, ובעיקר על חידוש מאבקנו למען הנוכחות בקנסת, בשבוע הבא.

אורי אבנרי

אבנרי מברך את הממשלה. זה לא מפני שהוא התקרב אליה, אלא מפני שהיא התקרבה אליו!

על הדיון הגדול כתב אליהו עמיסק, כתב "ידי-עות אחרונות" בכנסת ואחד מראשי הפלג הקיצוני

מר בגין הוסיף: "צאו וראו, אורי אבנרי מברך את הממשלה. זה לא מפני שהוא התקרבה אליה, אלא מפני שהיא התקרבה אליו. ד"ר גולדמן לפני שלי"

דבריו של בגין

"נו, איך אתה מרגיש כשאתה יחד עם הממשלה?" שאל אותי השבוע חברי-כנסת במיוזון.

הייתי מוכרח להודות שזוהי הרגשה מוזרה.

בחגי תריסר הצבעות חשובות מצאנו את עצמנו יחד עם הרוב הגדול. בוויכוח הגדול על תוכנית רוג'רס קם נואם אחרי נואם ודיבר בלשונו — בחזרו ממש על קטעים שלמים של נאומו, שעוררו עוד לפני כמה שבועות את זעמם של אותם נואמים עצמם. נימוקינו וטענותינו הפכו נחלת הרוב. פרישת גח"ל מהממשלה, אותה דרשנו במשך שלוש שנים, הפכה לעובדה.

לא היתה זאת הרגשה פרטית. היה בולט לכל שהממשלה קיבלה את העמדה שאנחנו לבדנו ייצגנו אותה בכנסת — כשכל סיעות הבית, מגח"ל עד מק"י, השמיצו אותנו בקול-יקולות.

בכינוס גח"ל הכריז מנחם בגין: "צאו וראו, אורי

נגד "הברית של חסידי פלסטין המשוחררת וא"י השלמה"

בעד "הצעד הראשון העולה על דרך חדשה — לשלום"

קואליציה מוזרה החוצה את חזיתות-הידי מים, ברית של חסידי פלסטין המשוחררת וארץ-ישראל השלמה, "אליפתח", תה"ל, איר"י גוני הפיראיון ו"תנועת ההתנגדות לנסיגה". מרדכי פורקים: תתבייש לדבר כך בכנסת.

אורי אבנרי: החזית העממית לשיחרור פלסטין מפנינה בחוצות עמאן נגד עבד-אל-נאצר, והמרכז החופשי מוגיש איי-אמון בי-ירושלים לממשלת גולדה מאיר.

אמנם, חברי-הכנסת שמואל תמיר אינו קנאי חשוך. להיפך, הוא איש רבי-גחני, הער למשבי-הרוח המשתנים. לפני מלחמת ששת-הימים, תבע לנטוש את הסיסמה האנארכו-נסיגתית של ארץ-ישראל השלמה, וללכת בדרך אל השלום. עד לפני שבועיים דגל בסיפוח שלם וקיצוני. לפני שבוע, מתוך ערנות ראויה-לשבח למה שמתרחש בלב הציבור, הודיע לעיתונות כי הגיש לממשלה הצעה לקבלת תוכנית רוג'רס.

שמואל תמיר: לא נכון. יכולת לקרוא את מכתבי המפורס והמלא בהארץ, גם לכזבים של העולם הזה יש באיזה מקום גבול, או צריך להיות.

אורי אבנרי: חברי-הכנסת תמיר, ציטטת היום רבים מדבריי. היתה זו הרצאת מעניינת, אבל שכחת, או דילגת, על ראיון שהופיע לפני שבוע בהארץ — ביום 27 ביולי 1970: "ח"כ שמואל תמיר: יש להעמיד תוכנית רוג'רס במבחן... אסור לישראל לדחות את התוכנית...".

שמואל תמיר: מכיון שהראיון נמסר לא נכון, פורסמו כעבור שלושה ימים דברי במלואם, במכתב למערי כת הארץ, שאם היית טורח לקרוא אותם, היית רואה שהם בדיוק בקנה אחד עם מה שאני אומר במשך שלוש שנים, כולל היום.

אורי אבנרי: אתה מצטרף ללהקה הגדולה של אני שים שבדרך-כלל מבינים אותם לא נכון, כשדבריהם מופרי עים בעיתונים.

שמואל תמיר: גם כתב העיתון התמרמר שקרה כך שהדברים לא פורסמו בדייקנות, והארץ היה הוגן למדי ופירסם את הדברים כשלמותם.

אורי אבנרי: קשה לי להעלות על הדעת, שנאמר לכתב: "אסור לקבל את תוכנית רוג'רס, זהו חורבן למדינה, והוא כותב: זוהי הצעה למדינה ויש לקבל אותה."

שמואל תמיר: הוא לא כתב זאת. זהו שקר נוסף שלך. כזב על גבי שקר.

אורי אבנרי: חברי-הכנסת תמיר, רק השבוע הסתייבה השבסבת, לא, רוח הציבור לא השתנתה. מה שהשתנה הוא חזון-החורבן של מנחם בגין, קריאתו של מנהיג חרות לנטוש את הממשלה.

שמואל תמיר: אתה פוסט מנוחץ.

אורי אבנרי: חברי-הכנסת תמיר, מישהו מגוחך כאן — נשאר לאחרים לטפוט מי.

כל זה אינו חשוב. מה לנו העיסוק בתכסיסים סיעתיים קטנטנים, כאשר מתחיל להיפתח המסך של תקווה חדשה? הדרך אל השלום תהיה ארוכה ומייגעת. אנו נמצאים עדיין בתוככי המינהרה החשוכה, אכילי מחדים וספקות. אולם זו הפעם הראשונה מרגיש העם כולו — ומרגישים העמים שמעבר לקו הרב והאש — כי יכול להיות סוף למינהרה הזאת, וכי איר-שם במרחק מהבהב אור של יום.

בנוד!

המעצמות, שדחפה לקראתו, שגונתה והושמצה בשל כך גם עליידי הצועדים עכשיו?

ייאמר-נא היום בעולם כי בהצבעה הראי שונה על קבלת-תכנית רוג'רס — הרוב העי-צום של הכנסת הצביע בעד.

ייאמר-נא כי בבית-הנבחרים של מדינת-ישראל, זכתה תוכנית רוג'רס לתמיכה מכל הצדדים, מצד הקואליציה ומצד האופוזיציה, תוך התעלמות מניגודים ומספקות.

יש סיכוי לשלום. יש דרך להסדר. מאיר שכיב ראשון של תקווה באופק.

הציבור מרגיש בכך. אין הוא חפץ באשליות שווא. אבל הוא חש כי משהו מתרחש, משהו גדול וחשוב, וראשיתה של תקווה גדולה מסעימה את לבו.

בעד התגוננות, בעד שלום

ההצבעה על תוכנית רוג'רס היא החשובה ביותר בכניסת מאז הרגע הגדול, ביום החמישה ביוני 1967, כאשר נתבענו להביע אימון לממשלת הליכוד הלאומי, בעוד הפגמים מתפוצצים סביב בית זה.

גם אז הצבענו בעד — לא מפני שהרכב הממשלה

היום השלישי נפתח בהצעת "המרכז ה-חופשי" להביע אי-אמון לממשלה.

הדבר בא כדי להקניט את גח"ל, שבאותו רגע לא יכול היה עדיין להצביע נגד הממשלה. אנשי גח"ל נשארו מתוך לאולם.

אולם ההצעה הביאה תועלת עצומה — כי הודות לה קרה שהידיעה הראשונה שנתפרסמה בעולם על יחס הכנסת לתוכנית רוג'רס מסרה שהכנסת הצביעה בעד התוכנית ברוב עצום של 64 נגד 5, עם שלושה נמנעים. הדבר בוודאי עשה רושם רב בעולם ובמרחב.

להלן דבריו של אורי אבנרי, לפני ההצבעה: **אורי אבנרי:** נצביע נגד ההצעה להביע אי-אמון בממשלה.

בשבוע שעבר החליטה הממשלה לקבל את תוכנית רוג'רס. היא החליטה בקושי. היא סייגה את ההסכמה. היא כללה בה כמה סתירות. היא ניסתה לפייס את חסידי הסיפוח, לפחות פתח להתחמקות. יתכן שאיש מחבריה, מלבד השר בגין, לא הבין את מלוא משמעות ההסכמה. בהדאי, כל זה ברור לנו.

אולם כל זה הוא כאין ואפס לעומת עצם האקט הגדול של ההסכמה — אקט שיש לו השלכה היסטורית, אף הרבה מעבר למדיני-יות המודעת של הממשלה עצמה.

הממשלה עמדה בפרשת דרכים. דרך אחת מובילה אל המלחמה, אל העימות עם הצבא הסובייטי, אל הרפתקה שהיתה מסכנת את קיום המדינה. הדרך השנייה מובילה אל ההסדר, אל עיין חדש של שיגשוג וביטחון, אל השלום.

הממשלה החליטה לצעוד בעד אחד בדרך אל הסדר השלום. צעד אחד בלבד, צעד קטן והסנני.

קאריקטורה של צילה מנוסי ב"לח הכפוי"

רוב עצום מצביע בעד!

מצא חן בעינינו, אלא מפני שהיתה זאת הצבעה גורלית על זכות ההתגוננות של המדינה. במצב שנוצר אז הצבענו בעד — ולא התחרטנו על כך, אף כי תבענו את פירוק ממשלת הליכוד כבר למחרת המלחמה.

אז הצבענו בעד מלחמה והתגוננות — היום אנחנו מצביעים בעד שלום וביטחון.

ברית "אל-פתח" ו"ארץ-ישראל השלמה"

מי קם נגד סיכוי השלום — הסיכוי הנולד בימים אלה בבירות העולם וברחבי המרחב?

אבל בדרך זו הצעד הראשון הוא הקו-בע. הצעד הראשון היוצא מפרשת-דרכים, העולה על דרך חדשה, — הוא מעשה של הכרעה, גם כאשר הצועד עצמו אינו יודע בדיוק לאן מובילה הדרך.

על הצעד הזה אנחנו מצביעים היום. האם יכול להיות ספק מה צריכה להיות הצבעת סיעת-נו? סיעתנו — התובעת צעד זה מאז ראשית יומת